

Bilag 3.

SAMMENSLUTNINGEN AF LANDBRUGETS ARBEJDSGIVERFORENINGER.

Den 14. februar 1973.

Vedrørende det af arbejdsministeren fremsatte forslag til lov om ændringer i arbejderbeskyttelseslovene.

I de foreslåede lovændringer indgår en ny bestemmelse vedrørende sikkerhedsrepræsentanter.

I modsætning til de øvrige foreslåede ændringer havde dette punkt ikke været til behandling i arbejdsrådet, men blev på et møde i arbejdsrådet den 13. december 1972 forelagt rådet med den bemærkning, at det var besluttet inden for regeringen at fremsætte forslaget i den foreliggende form.

Denne usædvanlige fremgangsmåde har afskåret vor organisation fra at fremkomme med indsigelse og kommentarer til arbejdsministeren.

Tidspunktet for fremsættelsen er valgt således, at det er sammenfaldende med pågående forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter om såvel tillidsmænds som sikkerhedsrepræsentanternes forhold og virker dermed som en direkte indgriben i overenskomstforhandlingerne.

Fremgangsmåde og tidspunkt for forslagets fremsættelse er i sig selv beklagelig, men værre er, at bestemmelsens indhold må betegnes som helt uforvarsligt. Motivering for bestemmelsen har været at skabe fornøden tryghed for sikkerhedsrepræsentanten i udførelsen af sikkerhedsarbejdet og sikre, at der ikke herved påføres denne et indtægtstab. At sidestille sikkerhedsrepræsentanten med tillidsmanden er at skyde

over målet og vil uvægerlig fremover betyde, at tillidsmandsinstitutionen undergraves.

Tillidsmandsinstitutionen har gennem dette århundrede vundet indpas i de fleste overenskomster og indtager i dag en selvstændig plads i gældende arbejdsret, opbygget på den omstændighed, at tillidsmanden repræsenterer sine arbejdskammeraters interesser i alle arbejdspladsens forhold.

I overenskomsterne er tillidsmandens retigheder og pligter fastlagt, og den rette varetagelse af tillidsmandshvervet forudsætter derfor, at tillidsmanden skal vælges efter visse kriterier, f. eks. blandt arbejdere med en bestemt anciennitet, dygtighed etc., over for hvilke bestemmelser arbejdsgiveren eller dennes organisation har ret til påtale.

At der er en væsensforskel er også kommet til udtryk i de mellem hovedorganisationerne gældende samarbejdsaftaler, hvor sikkerhedsudvalget har været knyttet til samarbejdsudvalget, men efter de seneste lovændringer er blevet et selvstændigt udvalg, hvilket dog næppe nødvendiggør en anden retlig status end den, der gælder for medlemmer af samarbejdsudvalgene.

Med det øgede ansvar, der er pålagt arbejdsgiverne i sikkerhedsarbejdet, og ikke mindst som følge af, at alle udgifter i forbindelse hermed skal afholdes af arbejdsgiver-